తెలుగు భాష – ఆరంభ వికాసాలు

డా. గుండ్లూరు వెంకట రమణ

తెలుగు ఉపన్యాసకులు

అక్కినేని నాగేశ్వర రావు కళాశాల, గుడివాడ.

Received: Aug. 2019 Accepted: Sep. 2019 Published: Oct. 2019

పాశ్చాత్య భాషలలో ఇటాలియన్ భాష ఎంత మధురంగా ఉంటుందో అంత మధురంగా ఉంటుంది మన తెలుగు భాష. ప్రపంచంలో అనేక భాషలువిన్న పాశ్చాత్య పండితులు మన తెలుగు భాషను "Telugu is the Italion of theEast"అని కొనియాడారు.న్ని శ్రీకృష్ణ దేవరాయులు ఆయుక్తమాల్యదలో తెలుగుభాష గొప్పదనాన్నికీర్తించాడు.

"తెలుగదేల యున్న దేశంబు దెలుగేను/ దెలుగు వల్లభుండ ని దెలుగొ కండ

యెల్ల నృపులు గొల్వ నుఱుగవే బాసాడి/ దేశ భాషలందు తెలుగు లెస్స."

ఇక్కడ కండ అంటే పులకండ అని అర్థం.తెలుగుభాష పులకండలా తీయనిదని అర్థం.ఏ భాషఅయినా రెండువిధాలుగా పెరుగుతూ ఉంటుంది.1.సహజంగా భాషకున్న శక్తిని బట్టి.2.ఇతర భాషల ప్రభావము,సంపర్కమును బట్టి.భాషకున్నసహజ శక్తి అంటే కొత్త భావాలను వ్యక్తం చేయడానికి అది వరకుండే మాటలకు ప్రత్యయుల్నిగాని,అనుబంధాలనుగానిచేర్చుకునే శక్తి.అది అణుమాత్రమైన విత్తనము అంకురించయి పెద్ద వృక్షము కాగలశక్తి వంటిది.ఇతర భాషల సంపర్కం వల్లగాని, ప్రభావం వల్లగాని భాషాభివృద్ధిఎలా కలుగుతుందంటే–చిన్న జెలగా పుట్టినఊటగడ్డమహానదిగా ప్రవహించుటకు శాఖానదులు తోడ్పడును.అట్లే విదేశీయ భాషాపదాలు భాషాభివృద్ధికి తోడ్పడతాయి.

"జెలలై పుట్టి స్రవించి వర్షములకున్ జెన్నొంది శాఖానదుల్
కలియన్ బెంపును బంది, పుష్కల తరంగశ్రేణి నృత్యంబుతో
నలరన్ బాణెడు సమ్మహానదుల సామ్యంబంది భాషానదుల్
విలసిల్లున్ భువి నెల్ల కాలమును నిర్విఘ్నంబుగా భారతీ"–గిడుగు వెంకట సీతాపతి.

ప్రగతిశీలమైన సమాజంలో భావవ్యక్తీకరణ సాధనాల్లో అత్యంత శక్తివంతమైన సాధనాల్లో భాష ప్రధానమైంది. భాష ఒక నిరంతర ప్రవాహంలాంటిది. జీవద్భాషలో మార్పులు సహజంగానే జరుగుతూ ఉంటాయి. మారుమూల పదాలు, పాత బడ్డ మాటలు అన్ని భాషల్లోనూ ఉంటాయి. ప్రజావ్యవహారంలో ఉండే అన్ని పదాలూ సాహిత్యంలో ప్రచారం పొందుతాయనిగానీ, సాహిత్యంలో చోటు చేసుకున్న పదాలన్నీ జనవ్యవహారంలోకి వస్తాయనిగానీ చెప్పలేం.నన్నయ నాటి భాష అనంతర యుగాల్లో వాడుకలో లేనే లేదు. కొన్ని పదాల ప్రయోగాల్ని మనం చూడచ్చు.

శక్తిమంతంగానూ, ఔచితీమంతంగానూ, సుందరంగానూ భావాన్ని ప్రకటించటమే భాష యొక్క పరమ ప్రయోజనమని మనందరికీ తెలిసిన విషయమే . ప్రాఙ్నన్నయ యుగం నాటి శాసనాల భాషను, నన్నయ భాషావిశేషాల్ని, నన్నెచోడుడు, తిక్కన, శ్రీనాథుల భాషా విశేషాలను మొదలుకుని వ్యావహారిక భాషా వికాసాల వరకు భాషల్లో జరిగిన అనేక మార్పులను, భాష వికాసం చెందిన తీరు తెన్నుల్ని ఈ వ్యాసంలో వివరించటం జరిగింది.అట్లాగే పాశ్చాత్య భాషాపదాలు

వచ్చి చేరిన విధానాన్ని, వీటిద్వారా తెలుగు పదసంపద పరిపుష్టతను సంతరించుకున్న విధానాల్ని ఈ వ్యాసంలో పొందు పర్చడమైంది.

తెలుగు భాషకు మూడు పేళ్ళు వాడుకలో ఉన్నాయి.అవి ఆంధ్రము,తెలుగు,తెనుగు.ఆంధ్రశబ్దం తెనుగు,తెలుగు శబ్దాలతో ప్రాచీనకాలంలో భారతంలో వాడబడింది.సంస్కృత గ్రంధాల్లో ఆంధ్రశబ్దం ఆంధ్రశబ్దానికి రూపాంతరంగా కని పిస్తుంది. తెలుగు కావ్యాల్లో తెనుంగు, తెనుగు, తెలుంగు, తెలుగు, త్రిలింగ అనే పదాలు భాషా పరంగా ప్రయోగంలో ఉన్నాయి.తమిళంలో తెలుగుభాషకు వడగు,వడుగ అనే పేర్లున్నాయి.పోర్చుగీసువారు తెలుగువారిని జెంతియొ (Gentio) అనీ, తెలుగు భాషను జెంతూ అనీ. 16,17 శతాబ్దాలలో వ్యవహరించారు.

తెలుగు భాషను తెలిపే పదాలు : అంధ్ర, ఆంధ్ర, తెనుంగు, తెనుగు, తెలుంగు, తెలుగు, త్రిలింగ, వడగు, వడుగ, జెంతూ మొదలయినవి. తిక్కన విరాట పర్వపు ప్రథమాశ్వాసములో 6,7,8 పద్యాల్లో 'తెనుగు బాస' అనే పదం వాడబడింది"ఆంధ్రావళి మోదముం బరయ" అనీ ప్రయోగించాడు. అంతకంటే ముందు నన్నయ "తెనుగునన్ మహా భారత సంహిత రచన బంధురుడయ్యె జగద్ధితంబుగన్" అనే ప్రయోగాల్ని చేశాడు.

"ఆంధ్ర కవిత్వ విశారదుండు..... నన్నయభట్టు", "పదియేనింటి తెనుంగ బాస" "తెనుగు బాస వినిర్మింపదివు రుటయ","ఆంధ్రావళి మోదంబరయునట్లుగ" అనియు విరాటపర్వంలో పేర్కొనడంవల్ల తాను రాసే బాష 'తెనుగు భాష' ని అర్థమవుతోంది. నన్నయ ఆంధ్రభాషల్లో రాసినట్లు కలదు. అయితే ఆంధ్రము, తెనుగు అనే రెండు పదాలు ఒక భషా వాచకాలు కావడం వల్ల పేచీ ఏమీ లేదు.ధర్మరాజు రాజసూయయాగం చేసే సందర్భంలో 'అంక వంగ కళింగ కా శ్మీర కాంభోజ గౌడాంధ్ర సింహళ కేరళ కుంతల ద్రవిడ మరు యవన పతులను' వచ్చి యుండిరని ఉంది.సభా:ప్రథమ .284 నిజానికీప్రయోగం దేశ సంబంధమైనది.అయితే అర్థంలో ప్రయోగించినట్లు అనిపించదు.

నన్నయ రచించిన నందంపూడి శాసనంలో ఆంధ్ర శబ్దం భాషా వాచకంగా మొట్ట మొదటిసారి కనబడుతుంది. ఆంధ్ర భాషా భూషణకర్త అయిన మూలఘటిక కేతన తెనుగు, తెలుగు పదాలతో బాటు ఆంధ్ర శబ్దాన్ని కూడా భాషాప రంగా ప్రయోగించియున్నాడు.

తెనుంగు,తెనుగు,తెనుగు,తెలుంగు,తెలుగు,తెలుగు : తెనుంగు, తెనుగు, రెండు రూపాలూ రూపాంతరాలే.నన్నయలో తెనుంగుకు ఒక ప్రమోగం, తెనుగుకు ఒక ప్రయోగం మాత్రమే ఉన్నాయి.

ఉ॥ "సారమతీం గవీంద్రులు ప్రసన్న కథా కలి తార్థయుక్తిలో
నారసిమేలు నా నితురు లక్షర రమ్యత నాదరింప నా
నారుచిరార్థ సూక్తి నిధి నన్నయ భట్టు తెనుంగునన్ మహా
భారత సంహిత రచన బంధురుడయ్యె జగద్ధి తంబుగాన్"

నన్నెచోడుడు కుమార సంభవంలో తెనుంగు పదానికి రెండు ప్రయోగాలు కన్పిస్తాయి.

"మును మార్గకవిత లోకం / బున వెలయుగ దేశి కవితు బుట్టించి తెనుం
గున నిలిపి రంధ్ర విషయం / బున జను జాళుక్యరాజు మొదలుగు బలుపుర్"

"సరళముగాగ భావములు జాను దెనుంగున నింపు పెంపుతో అని నన్నె చోడుడు ప్రయోగించాడు. నన్నయ, నన్నెచోడుడు తెలుంగు, తెలుగు రూపాలను ప్రయోగించలేదు. పాల్కురికి సోమన తెనుంగు,తెలుగు పదాలను భాషాపరంగా ప్రయోగించి ఉన్నాడు.

ఉరుతర గద్య పద్యోక్తుల కంటె – సరసమై పరిగిన జాను దెనుంగు

తిక్కన తన నిర్వచనోత్తర రామాయణంలో "తెలుగు కవిత్వము" "తెలుగుబడి"భారతావతారికలో "తెనుంగుబాస' "తెనుగుబాస" అని ప్రయోగించియున్నాడు.తెనుంగు,తెనుగులవలే తెలుంగు, తెలుగు రూపాలు కూడా రూపాంతరాలే. 13వ శతాబ్దం నుండి భాషాపరంగా వీటి ప్రయోగం కావ్యాల్లో సర్వసాధారణంగా కనిపిస్తుంది.

తెనుగు : తెనుగు తద్భవమనీ ఇది త్రినగ శబ్దభవమనీ కొందరి ఊహ.ఇది నిజంకాదు.తెనుగు దేశ్యపదమనీ, దిగ్వాచి అని గంటిజోగి సోయమాజి గారి అభిప్రాయం తెన్ శబ్దం దిగర్థమున్న ద్రావిడ పదాంశం. ప్రాచీన ద్రావిడ భాషా సమాజంలోనివారు దక్షిణ ప్రాంతం వారిని దక్షిణ దిగ్వాచియగు 'తెన్' శబ్దముతో 'తెనుంగు' అని నిర్దేశించి ఉండవచ్చు. ఆ ప్రాంతపు. ఆ ప్రాంతపు మాండలికం ప్రత్యేక భాషగా పరిణమించినప్పుడు వారి భాషకు పేరుగా 'తెనుంగు' ఏర్పాడి ఉండవచ్చు.తమిళ దేశానికి ఉత్తరాన ఉన్న తెలుగువారిని 'వడుగర్' అనీ తెలుగు భాషను 'వడుగ' అనీ తమిళులు ప్రాచీనకాలం నుంచి వ్యవహరించి ఉండటం పై అభిప్రాయాన్ని బలపరుస్తోంది.

తెలుగు : తెలుగు అనే శబ్దం భాషా పరంగా సంస్కృతంలో ఎక్కడాలేదు. వాయుపురాణంలో మాత్రం 'తిలింగా' అనే పదం ఒక జన పదానికి పేరుగా పేర్కొనబడింది. కాకతీయ ప్రతాపరుద్రుని ఆస్థానంలోని విద్యానాథుడు (క్రీ.శ.13వ శ॥). శ్రీశైల దాక్షారామ కాళేశ్వరములలోని శివలింగముల వల్ల తెలుగుదేశానికి త్రిలింగ దేశమనే పేరు ఏర్పడింది.ప్రతాపరుద్రీయంలో తెల్పి ఉన్నాడు. విన్నకోట పెద్దన (14వ.శ॥)కూడా ఆంధ్ర దేశానికి త్రిలింగ దేశమనే పేరు కావ్యాల్లో ప్రయోగించబడినట్లు కావ్యాలంకార చూడామణిలో తెల్పాడు.త్రిలింగపదం దేశవాచకంగా బ్రహ్మాండ పురాణంలోనూ గ్రంథస్థమై ఉన్నట్లు చిలుకూరి వీర భద్రరావు తెలిపారు.

తెలుగు త్రిలింగ శబ్ద భవనం కాదనీ, దేశ్యమైన తెనుగు యొక్క రూపాంతరమే తెలుగు అనీ, ఈ రెండు రూపాలూ ప్రాచీన కాలంనుండీ తెలుగు దేశంలో వ్యవహారంలో ఉన్నాయనీ నిర్ణయించవచ్చు.ఆంధ్రులు ఆర్య అనార్య మిశ్రజాతి .వీరు ఉత్తరార్యావర్తం నుండి దక్షిణాపథానికి వచ్చి గోదావరి ప్రాంతంలో రాజ్యాన్ని స్థాపించుకొని అక్కడే ప్రజలతో కలసిపోయారు. జాతివాచకమైన ఆంధ్రశబ్దం క్రమంగా దేశవాచకంగానూ భాషావాచకంగానూ రూఢిలోకి వచ్చింది.తెనుగుదేశ్యమైన దిగ్వాచి.తెలుగు శబ్దం తెనుగు శబ్దానికి రూపాంతరమే కాని త్రిలింగ శబ్దభవం కాదు.

నన్నెచోడుని కాలం నాటి భాష – వికాసం :

నన్నెచోడుడు తన కుమార సంభవంలో అనేక భాషా ప్రయోగాలను చేసి తెలుగు సాహిత్య చరిత్రలో తనదైన వజ్రను వేసుకొన్నాడు. నన్నయ నాటి భాష నన్నెచోడుడు కాలం నాటి భాషతో పోల్చిచూస్తే కొన్ని మార్పులు కనిపిస్తాయి. వికాసాన్ని గమనించి.నన్నెచోడుడు 'ఎడద' అనే పదాన్ని 'ఎడ్ద' అని వాడాడు.సంస్కృత శబ్దమైన 'తృణ' ని 'త్రిణ' గా వాడాడు.నుగ్గు అనే పదాన్ని 'యవ్వన'మనే రూపంలో వాడాడు.యౌవన'మనే పదాన్ని 'యవ్వన' మనే రూపంలో వాడాడు.

దీర్ఘంమీద అరసున్న గల రూపాలు ఎక్కువగా కనిపిస్తాయి. నన్నయ భారతంలో ఇవిలేవు. అదంతమూ, దీర్ఘపూర్వలో పధమూ కాకపోయినా 'అల్లుడు' శబ్దానికి బహువచనంలో 'అల్లురు' అనివాడాడు. ద్రాకులు,కొలకులు,మొఱుగలు, వలుకులు, ఎలుకలు మొదలైన రూపాల్ని వాడాడు.

తృతీయార్థమయిన 'మెయి', 'మై' అనే ప్రత్యయాలను కూడా వాడాడు.సంప్రదానానికి 'కు' ప్రత్యయన్నే వాడాడు .'పట్టి' అనే ప్రత్యయాన్ని వాడలేదు.కర్తృపద ప్రథమకు షష్ఠి విభక్తినే వాడాడునన్నెచోడుడు 'ఏను' అను అజాది రూపాన్నే

నేను కు బదులుగా వాడాడు.బహువచనంలో 'ఏము' అనే పదాన్నొక్కదాన్నే వాడాడు. 'మేము' కనబడలేదు మధ్య మ పురుషైక వచనానికి ఈవు, నీవు రెండు రూపాలో వాడాడు.

వీరు, మీరు, వారు అనే బహువచన రూపాలమీద 'లు' ప్రత్యయం కనిపిస్తోంది. ఆత్మార్థంలో ఏకవచనానికి తాను బహువచనానికి తీరును వాడాడు. తాము తమరు వంటి ప్రయోగాల్ని చేయలేదు.ఈయన వీండు, వాండు అను దీర్ఘం మీది అరసున్నతో కూడిన రూపాలువాడాడు. పదముప్వురు, ఇరువది యొక్క, ఏమారు, పన్నిద్దరు, ఇర్వదేడ్వుర, ఏబంౘ మొదలైన సంఖ్యా రూపాల్ని వాడాడు.

అసుర, మూర్ఖ, బ్రహ్మాడ, ఆభరణావతార, వాల్మీకి, తరుణీ, బాలకీ, గౌరి, తరం, జీవి, విద్యుత్, మోక్ష, తృణ, జగత్, పధిన్, కంబ, మొదలైన తత్సమ పదాల్ని వాడాడు.

నన్నెచోడుడు వాడిన తమిళపదాలు :అరమ (అరవై), ఇక్కు, ఉరి, కొప్పముతో (ఒప్పు=కన్నా), తెమ్మెరలతో, కొడు,నాయి, నెక్కరి, వేర్వై, మలర్, ముడి, మురిసి లె లె మొదలైనవి.

కన్నడ పదాలు :అగర్పు, అర, అరలు, అల, అలుకు, అలుంకు, ఉప్పయణ, కాతరిసు, కెలన కేణ, కొళవేర్, గడణము, సుప్పరిసు, చేతరిసు దట్టములు, తలకెళగాయి, తంతుర్వని, పందల, పడి, పెళర్, మేఘడంబర, పడగర, సవరించు, సెరవు, సొరతం హంసతిలకం మొదలైన కన్నడ భాషా పదాలను ప్రయోగించాడు.

"సరళముగాగ భావముల జానుదెనుంగున నింపు పెంపుతోబిరిగొన" అని జాను తెనుగును గురించి చెప్పాడు . అయితే దానిని స్పష్టంగా నిర్వచించినట్లు కనిపించదు.

"సంస్కృత సమాసాలు లేని, సంస్కృతపద బాహుళం కాని, సర్వసుబోధ మగునదియు నగు తెలుగు 'జాను తెనుగు' అని ఊహించవచ్చు. అయితే కుమర సంభవంలో దీర్ఘ సంస్కృత సమాసాలు కనిపిస్తాయి. నన్నెచోడుడు తన గ్రంథంలో తమిళ, కన్నడ పదాలను ఉపయోగించి తెలుగు భాషకు మరింత విస్తృతిని చేకూర్చాడు.

తెలుగు తోటలో తిక్కన పూయించిన 'జానుతెనుగు' పుష్పాలు :

తిక్కన 'అలతి అలతి పదాలతో' తెలుగుతోటలో అనేక పదాల పూవుల్ని పూయించిన గొప్ప కవి. అపూర్వమయిన తెలుగు సృష్టిని చేసి మన కందించిన మహానుభావుడు. అచ్చతెనుగు పదాలను తన రచనలో ఎక్కువగా వాడాడు.

మచ్చుకు : యుద్ధరంగంలో రథాల గమనాగమన సమ్మర్దాన్ని "అరదంబులచిఱుకటంబు' అనంటాడు. నాగాస్త్రానికి పాప తూపు, పాపరమ్ము, పాముటమ్ము అనీ అంటాడు. ఉదయాద్రికి 'పొడుపు గొండ' అంటాడు. ప్రేలరిమాటలు, ప్రేముడి పలుకులు, నలుగడలు, నెత్తురు మడుపు, కయ్యపునేల – ఇలాంటి కొన్ని వేల తెలుగు సముసాల్ని వాడినట్లు తెలుస్తోంది.

తెలుగు నుడికారాలంటే ఇనుపగుండియ,మెత్తనిపులి, ఎట్టనికోట,ఎండకన్ను,వానకన్నెఱు,గుండెకాయ, ఉల్లికుట్టు మాటలు, జీనుగు పెంటలు, కుప్పన కూరలు, మైమఱుపు, రక్కెసతాల్మి, కల్ల జూదము, కన్నాకా చలిపందిరి, చెలియలికట్ట, చిందఱ వందఱ, మొదలైనవెన్నో ప్రయోగించాడు.

శబ్దపల్లవాలు : చెడనాడు, మాటలాడు, కొనియుడు, తెగనాడు, బిరుదాడు, ఉల్లసమాడు, సరసమాడు, మొదలైనవి. చేతులాడు, కాళ్ళాడు, తూగాడు, అల్లాడు, జూదమాడు, వేటాడు, ముద్దాడు, నీళ్ళాడు, తురుమాడు, కొట్లాడు, భయపడు, కష్టపడు మొదలైన పదాల్ని ప్రయోగించాడు.

తిక్కనలో సంస్కృత విశేష్యలకు కూడా – 'పాటు' చేరిన రూపాలున్నాయి. దుఃఖ పాటు, దైన్యపాటు, కష్టపాటు, వేగపాటు మొదలైనవి. అమూర్తాలయిన మానసికావస్థలకు మనం సంస్కృత శబ్దాలనే వాడుతున్నాం. రాగం, ద్వేషం, ఉ

పాయం, అపాయం, ఆశ్చర్యం, సంకోచం, గర్వం, శౌర్యం, ధైర్యం మొదలైనవి. ఏపు, చలము, చెలువు, తగవు, పెంపు, వెరవు, వెరగు వంటి జాను తెనుగు పదాలు కుప్పతిప్పలు. క్రియా విశేషణాలతో ఏర్పడ్డ విస్తృత పదబంధాలు అర్థవిశేషాలతో లెక్కలేనన్నీ ప్రయోగించాడు.

ఉదా॥కుతేనెపూసిన కత్తివి/చూడ్కి సనినయంత/తలిరెసగిన నడమామిడి చెలువున/తావిగ్రమ్ము నరవిరిగుత్తి/ నీరుమేపు గలుగు నెడకు/పచ్చవిలుతు నను (గుటంపపొందిలోని బరిగోల)/వింజంబా కిడిన కరణి/మొఅకు చేసున్నతియ్య మామిడి పండు.

శ్రీనాథుని భాషా విశేషాలు :'పేషణీ'. ఈ పదం శృంగార నైషధం కావ్యావతారిక పద్యంలోనిది. దీనికి సన్నెకల్లు అనిఅర్థం . 'సన్నెకల్లు' అనే అర్థం గల వేషణీ శబ్దం సంస్కృతంలో ఉంది. కానీ ఇది సంస్కృత సమంకాదు. సంస్కృత భవం. ఇది మరాఠీ భాషనుంచి తెలుగులోకి వచ్చిన అన్యదేశ్యం.'ఒడ్డె' అనే పదం ఒడియా భాషా రూపానికి వికృతి.

శ్రీనాధుడు తన గ్రంథంలో అరబీ, అసివారు, కత్తలాని,కప్పులి,కమరు,కాకితము,కిచ్చిడి,కుందనము,కుళ్ళా(యి) కోహళి, ఖుషి, గంజాయి, గసగస, గాగరా, గుల్లాము, గోవ, చికిలి, జబ్బు, జరి, జలపోషనము, జోగు, తరుణాసిరి, తవాయి,తేజీ,త్రాసు,దుకాణము,పరాకు,పారసి,పేషణీ,బాజారు,బిబ్బీ,బంనిలి,మసీదు,మైభారు,మోళము,లాహిరి,లుంగ, వలికా, వల్లి, సమ్మాను, సహో, సేబాసు మొదలైన పదాలను ప్రయోగించాడు.

శ్రీనాథుడు ప్రయోగించిన మరాఠీ భాషాపదాలు : కిచ్చడి, గంజాయి, గలబ, గాగరా, గొంగడి, గోరక్కుడు, గోవ, చవుక, చాడి, చావడి, జూటరి, దమామి, డేరా, పరాకు, లూటి, సుపాణి, సొగటాలు మొదలైనవి.

ఈనాము = చేసిన సేవలకు మెచ్చి యిచ్చే బహుమతిని ఈనాం అంటారు. .కంఖాణి = ఆఫ్గనిస్తాన్ పరిసర ప్రాంతాల నుంచి కొనితెచ్చిన మేలి రకపు గుర్రం.కంగారు = కలవరము, మనక్షోభము: కాకితము = లేఖ,పత్రము

కిచ్చిడి=నానావస్తువులు చేర్చి వండే చిత్రాన్నం.ఈవిధంగా శ్రీనాధుడు తెలుగుభాషా విస్తృతికి చేసిన కృషిగొప్పది.

ఇతర భాషా పదాల చేరిక వల్ల తెలుగు భాషా వికాసం :

తెలుగు భాష వికాసం చెందుతున్న క్రమంలో ఇతర భాషల నుంచి పదాలను అరువు తెచ్చుకోవటమనేది ఒక ప్రధాన అంశం. ఇతర భాషా పదాలను ఆరు రకాలుగా వింగడించవచ్చు.

1. **సోదర భాషలు** : సజాతీయ భాషలుగా నిర్ధాంతమైన కన్నడం, తమిళం నుంచి అరువు తెచ్చుకున్న పదాలు.
2. సంస్కృత ప్రాకృతాది హిందార్య భాషలనుంచి తెలుగులో చేరి తత్సమాలు తద్భవాలుగా పరిగణింపబడుతున్నపదాలు
3. మధ్య యుగాల్లో సంభవించిన వర్తక, వాణిజ్య రాజకీయాది సంసర్గ సంబంధాల మూలంగా అరబ్బీ, తుర్కీ, పారసీ మొదలైన మధ్య ప్రాచ్య దేశీయ భాషా పదాలు.
4. ఇదే మధ్యయుగాల్లో మలేషియా, సింగపూర్ మొదలైన దూరప్రాచ్య సీమల భాషనుంచి తెలుగులోకి వచ్చిన పదాలు
5. స్వతంత్ర్య భాషలుగా ప్రతిపత్తి గల భాషలుగా రూపెత్తిన ఉర్దూ, ఒరియా, మరాఠీ మొదలైన భాషా పదాలు.
6. ఇంగ్లీషు,డచ్చి,పోర్చుగీసు మొదలైన పాశ్చాత్య వాణిజ్య సంఘాల రాక కారణంగా వచ్చిన యురోపియన్ భాషాపదాలు.

మానవసమాజంలో అనునిత్యం పెరుగుతున్న అవసరాల దృష్ట్యా నిత్యం మారుతున్నవిలువల దృష్ట్యాచూసినప్పుడు భావావిష్కరణలో ప్రధాన పాత్ర భాషదే. అలాంటప్పుడు భాషకూడా పెరిగి వికాసం చెందుతుంది స్వంతంగా కొన్ని పదకల్పనల చేయడం, ఇతర భాషల నుంచి అరువు తెచ్చుకోవటం లాంటివి అవసరాన్ని బట్టి జరిగిపోతూ ఉంటాయి.

***